

Taréj Szelemen

Egyszer volt, hol nem volt, ahol a Duna is csak hétfőn folyt, élt egy rettentő nagy sárkány. Amerre ment, fényes feketére kormozta még az eget is. Láng csapkodott az orrlikából, irtóztató bűz párállott hatalmas szájából.

– Jaj – nyögött a föld alatta.

– Végünk van – sóhajtoztak az erdők.

Felperzselte a mezőt, felforraltta a vizeket, égett a nyomában falu is, város is.

Történt egyszer, hogy a sárkány szemet vetett egy kis falura. Úgy hívták, hogy Alsószentmárton.

No, ott lakott Balog Olivér. Kicsi fiú volt még, mosolygós, mint a kerek alma, barna, mint a frissen sült cipó. Hanem ez az Olivér se almát, se cipót nem látott a héten, mert olyan szegény volt, mint a templom egere. Nem volt neki se kenyere, se cipője, de még édesanyja se volt, aki megsimogatta volna esténként a kócos feje búbját, hogy: „aludjál már szépen, Balog Olivér, hadd mondok egy mesét a legkisebb királyfiról”.

Hanem a sárkány hírére vette Alsószentmártonnak, s akkora határtalan vágy támadt utána

TÖRÖK ESZTER rajzai

szörnyűre dagadt szívében – mert hát a gonoszság felpuffasztotta, mint a vizes zsemlét –, hogy menten meg is indult felemészteni. Úgy vonszolta ormótlan testét, mint a horvátországi nagyhegyet.

Vonult, csak vonult, mint a háború.

Hej, sírni kezdett Balog Olivér, mert féltette nagyon a falujukat.

– Minek a sárkánynak az én kicsi házam – gondolta –, mikor akkora földje van, hogy három megye kiférne belőle? S van a földjén kastély, száztornyú palota, a kertjében színes kulipintyók, a garázsában autók százával, opál, metál, aranyló, meggypiros, egyik széles, másik fényes; gyöngyökkel kirakott medencéi, habfehér bőrű királykisasszonyai, akik tejszínhabos süteményt esznek reggelire márványasztalon!

Elsírta magát Balog Olivér, mikor erre gondolt, el bizony!

Jött már akkor a sárkány, árkot szántott iszonyú farka a szentmártoni határban.

Volt Olivérék házának tetején egy módfelett erős gerenda, amit még az öreg Balog bá' hasított ki egy akkora szál fenyőből, mint a pécsi templomtorony. Neve is volt annak a nagygerendának, úgy hívták, hogy Taréj Szelemen. Hát, ahogy közeledett a sárkány, belerecsegték-ropogtak a házak, dőltek a falak, megroppantak ajtók, ablakok. A sárkány csak rápöccintett a tetőkre, összeroskadtak a fedélszékek, mint az öregasszonyok. Balog Olivérék háza tetejét is megfújta, szállt a szélben gerenda, viharléc, deszka, palló, oszlop, dúc, szarufa, hónaljfa, könyökfa, minden, mint a pitypang bóbítája. Zokogott, reszketett szegény Balog Olivér.

Hanem Taréj Szelemen nem szállt sehova. Lerázta magáról az utolsó ácskapcsot is, felállt az udvaron, peckesen, mint egy óriásnál is óriásabb vitéz. S hát még mikor elkezdett nőni, magasodni! Akkorára nyúlt, hogy a felső végében megakadtak a felhők. Haragosan nézett a sárkányra, s megindult felé bőszen, kérlelhetetlenül.

Látta a fenevad, hogy jobb lesz, ha menekülőre fogja a dolgot, máskülönben úgy eltángálják, hogy több se kell. Iszkolt, ahogy csak a lába bírta, csörömpöltek a pikkelyei, úgy cidrizett. Végigkergették hét falun, a kásádiak nevelték, a beremendiek kikacagták, Egyházasharasztiban meg mulatságot csaptak az emberek nagy örömeükben. S hogy szavamat ne felejtsem, Taréj Szelemen nyakában ott ült Balog Olivér.

Az is lehet persze, hogy a sárkány elszégyellte magát, mikor azt az égre magasodó nagy gerendát meglátta, mert olyan volt az, mint az öreg Balog bá' mutatójja, mikor csendre intette az unokáit. Amikor csak rápirított az öreg a gyerekekre, azok mindig megjuhászodtak, mert igen szerették a nagyapjukat. Hát valami ilyesmi eshetett meg a sárkánnyal is – hirtelen megszelídült, felállított minden bedőlt falat, helyére tett minden leszakadt deszkát, elsimított minden felhasogatott ösvényt, meggyógyított erdőt, kertet, szántóföldeket. Kezes báránya lett Balog Olivérnek.

Attól fogva ő vigyáz a szentmártoniakra, s aki bántani akarná őket, azokat szépen betereli a barlangjába, ott kell nekik töprenkedniük, míg moha nem nő a szakállukba, s olyan bölcsek nem lesznek, hogy nem akarnak többé bántani senkit, soha. Így volt, mese volt, igaz legyen.

HEINDL VERA